FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ
fremsat den 12. maj 1987 *

Høje Domstol.

1. Det centrale i de to spørgsmål, som Arrondissementsrechtbank Zwolle har forelagt til præjudiciel afgørelse, er problemet, om en medlemsstat i henhold til artikel 20 i Rådets forordning nr. 171/83 af 25. januar 1983 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne [1] har kompetence til at fastsætte mindstemål for fisk, der er mere vidtgående end de i forordningens artikel 11, stk. 3 — sammenholdt med bilag V — foreskrevne.

2. Siden 1972 har der ifølge en nederlandsk bekendtgørelse vedrørende mindstemål for rødspætte, kuller og hvilling, været gældende et forbud mod i Nederlandene at lande rødspætter, som måler mindre end 27 cm. Ved dom af 29. november 1984 fastslog Gerechtshof Arnhem, at bekendtgørelsen var i strid med fællesskabsretten, hvorved den mistede sin retsanordnende virkning. Som følge heraf gjaldt der i Nederlandene herefter alene det i forordning nr. 171/83 fastsatte mindstemål på 25 cm for rødspætter.

3. Den 1. november 1984 fastsatte den nederlandske statssekretær for landbrug og fiskeri ved en national bekendtgørelse mindstestørrelsen for rødspætter til 27 cm, jfr. artikel 20 i forordning nr. 171/83. Denne ændring skete efter anmodning fra den nederlandske fiskeforarbejdningsindustri, som mente, at et mindstemål for rødspætter på 27 cm sikrede en bedre udnyttelse af den nationale fangstkvote.

4. Den forelæggende ret er for det første i tvivl om, hvorvidt artikel 20 i forordning nr. 171/83 vedrører såvel allerede eksisterende som senere fastsatte nationale foranstaltninger. Den franske og den nederlandske regering samt Kommissionen har for Domstolen anført, at også senere fastsatte foranstaltninger måtte være omfattet.

5. Bortset fra det forhold, at der i Nederlandene allerede fra 1972, i henhold til afvigende nationale bestemmelser, gjaldt et mindstemål på 27 cm for rødspætter, bemærkes, at alene den nederlandske version af forordningens artikel 20, stk. 1, eventuelt kan forklare den af den forelæggende ret udtrykte tvivl, hvilket derimod ikke gælder de andre sproglige versioner. Men selv i den nederlandske version fremgår det allerede af fjerde betragtning og navnlig af de samlede bestemmelser i artikel 20, at den nødvendigvis også må omfatte fremtidige nationale foranstaltninger; i modsat fald ville medlemsstaternes løbende meddelelsespligt nemlig være meningsløs.

* Oversat fra tysk.

1 — EFT 1983, L 24, s. 14.

6. Den forelæggende ret ønsker med sit andet spørgsmål afgjort, om en foranstaltning, hvorefter der i det mindste i en enkelt medlemsstat for visse fiskearter gælder andre mindstemål end i andre medlemsstater, er forenelig med fællesskabsretten og med den fælles fiskeripolitik.

7. Den nederlandske og den franske regering samt Kommissionen har foreslået Domstolen at besvare dette spørgsmål bekræftende.

8. For det første bemærkes, at der ifølge fællesskabsretten i det mindste for Skagerrak og Kattegat gælder en anden mindstestørrelse for rødspætter, nemlig 27 cm, mens der i de andre områder, som er omfattet af forordning nr. 171/83, faktisk foreskrives et mindstemål for rødspætter på 25 cm.

9. En national foranstaltning, som har til formål — og til følge — at udnytte de samlede fangstmængder bedre og formindske affaldet ved forarbejdningen, bidrager utvivlsomt til beskyttelsen af havets biologiske ressourcer samt en afbalanceret udnyttelse af fiskeressourcerne. Foranstaltningen er således i overensstemmelse med den fælles fiskeripolitik, selv om der hermed samtidig forfølges andre mål.

10. Det skal således herefter i forbindelse med det andet spørgsmål afgøres, om der er sket en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling, jfr. EØF-traktatens artikel 7.

11. Selv om Fællesskabet i mellemtiden har indført en fælles fiskeripolitik, må det antages, når henses til Domstolens dom af 3. juli 1979 i de forenede sager 185-204/78 [2], at der heller ikke under den gældende retstilstand er sket en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling.

12. Som det kan udledes af betragtningerne til og ordlyden af forordning nr. 171/83, skal ordningen vedrørende tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne kun opfattes som mindstekrav, idet medlemsstaterne fortsat har kompetence til at træffe mere vidtgående foranstaltninger. Ordningen vedrørende tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne indebærer således kun en delvis harmonisering. Når henses til dette forhold, kan anvendelsen af nationale retsforskrifter, hvis overensstemmelse med fællesskabsretten i øvrigt ikke anfægtes, derfor ikke anses for en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet andre medlemsstater har indført andre foranstaltninger. Det skyldes alene den omstændighed, at medlemsstaterne på dette område er beføjet til at indføre afvigende ordninger. Kommissionen har i denne sammenhæng under den mundtlige forhandling talt om følgerne af en »decentraliseret forvaltning«.

13. Jeg skal herefter foreslå, at de af Arrondissementsrechtbank Zwolle forelagte spørgsmål besvares således:

2 — Dom af 3. juli 1979 i de forenede sager 185-204/78, Van Dam m. fl., Sml. s. 2345.

»1) Ifølge artikel 20, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 171/83 har medlemsstaterne, *selv efter forordningens ikrafttræden*, kompetence til at fastsætte tekniske foranstaltninger for fiskeriet fra denne medlemsstat, som er mere vidtgående end forordningens mindstekrav.

2) På fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin inden for fiskerisektoren er en foranstaltning, hvorved nationale fiskere — for at sikre en bedre forvaltning og en bedre udnyttelse af fangstkvoterne — for visse fiskearters vedkommende skal overholde mere vidtgående krav med hensyn til mindstemål end de i fællesskabsretten fastsatte, i overensstemmelse med fællesskabsretten. En sådan foranstaltning er yderligere i overensstemmelse med den fælles fiskeripolitik og indebærer ikke en retsstridig forskelsbehandling af indenlandske fiskere.«